Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 65. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 23-го БЕРЕЗНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 23, 1979 No. 65. VOL. LXXXVI.

У Клівленді відзначили Миколу Руденка

Клівленд, Огайо (Н. Н.). — Коло 300 членів української громади в Клівленді зібралися 10-го березня у залі української католицької церкви св. Йосафата, щоби вислухати доповідь молодого українського правозахисника Віктора Боровського.

Розповідь Віктора зосереджувалася на особі Миколи Руденка, з яким він був знайомий в Україні. Дуже цікавою і зворушливою частиною доповіді був відчитаний уривок — „Розмова" начальника Київського КГБ з Віктором, з метою ужити його як свідка в слідстві проти Миколи Руденка. Але після „розмови" стало ясно, що з того діла не буде. Під час доповіді висвітлено прозірки з життя Миколи Руденка і інших членів Української Гельсінкської Групи, і також вислухано звукозапис голосів М. Руденка та Н. Строкатої, які закликають українську громаду на еміграції до допомоги.

Після доповіді молодий дисидент відповідав на питання присутніх.

Віктора Боровського привітав голова Українських Злучених Організацій д-р Богдан Футей, а представив його членам Української Ради Прав Людини, Орест Дейчаківський. Зустріч закінчив голова Української Ради Прав Людини, Андрій Фединський, закликаючи зібраних до дальших акцій в обороні переслідуваних в Україні.

У ранніх годинах, того ж дня, Віктор відвідав обидві школи українознавства, де розповідав учням про життя в Україні. Наступного дня, у неділю, Віктор був на Службі Божій в українській православній церкви Св. Тройці, де парох о. Федір Коваленко його щиро і зворушливо привітав. Опісля В. Боровський зустрівся з членами парафії української православної церкви св. Володимира.

Молодий правозахисник Віктор був зворушений теплим і щирим ставленням до нього усієї громади, а зокрема великою участю молоді, з якою він нав'язав скоре і дружнє співвідношення.

ТУСМ плянує посилену акцію в обороні Ю. Шухевича

Ню Йорк, Н. Й. (М. Мачай). — Нарада голів ТУСМ-у з суботи і неділі, 3-го і 4-го березня ц. р. рішила дальше продовжувати посилену акцію в обороні Юрія Шухевича.

Нарада голів ТУСМ-у, яка відбулася тут, у великій залі Дому ОУВФ, з участю Крайової Управи ТУСМ-у разом з-понад тридцятьма делегатами — головами та представниками Осередків Діяльности та Ініціятивних Груп ТУСМ-у, ЗСА, переважаючою більшістю схвалила постанову продовжувати посилену акцію в обороні Юрія Шухевича.

Минулого року у весняній порі Крайова Управа ТУСМ-у розпочала інтенсивну акцію в обороні Юрія Шухевича, насвітлюючи його особливу справу, як і загальне становище Москвою окупованої України. У зв'язку з цим ТУСМ перевів дві більші зовнішні акції в Ню Йорку та Рочестері. Крім цих двох акцій, з рамени ТУСМ-у відбулося ряд менших акцій по усіх більших містах українського поселення в Америці. Крайова Управа ТУСМ-у, однотисячним накладом, випустила англомовну брошурку про Юрія Шухевича. В цій брошурці знаходиться життєпис Юрія Шухевича та його звернення з дня 26-го липня 1967 року до предсідника Президії Верховної Ради УССР. Дальше в брошурці міститься звернення Шифрина з 18-го травня 1972-го року до байдужого Заходу, про нове безґрунтовне ув'язнення Шухевича. Під кінець брошурки знаходиться резолюція прийнята ТУСМ-ом до справи ув'язнення Юрія Шухевича та поневоленої України. Резолюція закликає до звільнення Юрія Шухевича з тюрми, як і усіх політичних в'язнів. Резолюція осоджує московську окупацію українських земель, та змагання Москви до поповнення ґеноциду, лінґвициду та етноциду над українським народом, тобто штучний голод 1932-33 років, русифікація української мови, культури та історії і безчисленні арешти

(Закінчення на стор. 4)

Відбулися наради директорів УІА

Ню Йорк (Р. С.). — У п'ятницю, 9-го березня ц. р., тут у власних приміщеннях, відбулось засідання директорів Українського Інституту Америки (УІА). У засіданні взяли участь: президент УІА Теодор Джус, його заступник інж. Остап Балабан, секретар д-р Іван Флис, скарбник адв. Михайло Пізнак, д-р Василь Вереш, Йосип Лисогір, д-р Мирон Зарицький, інж. Андрій Сочинський і адміністративний директор Юліян Ревай.

Наради відкрив і ними провадив Т. Джус. Він подав коротку характеристику діяльности Інституту за останні три місяці та подякував присутнім за співпрацю. Інж. О. Балабан запропонував хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять недавно померлої дружини президента св. п. Стелі Джус.

Д-р І. Флис прочитав протокол попереднього засідання, який з малими поправками затверджено. Інж. О. Балабан, голова Організаційної комісії відчитав аплікації Едварда Козака, письменника та мистця, і Ореста Жука, промисловця, яких одноголосно прийнято в члени УІА. Інж. А. Пащук, голова комісії звітував про численні культурні імпрези, що відбулись в останніх місяцях, влаштовані самим Інститутом або іншими організаціями при участи членів УІА. З них найцікавіші: виставка картин сучасних мистців України, концерти молодих музик, виставка колекції із спадщини родини Макогонів тощо.

Дуже успішно пройшов „Тиждень слов'янських культур" під спонзорством посадника Ню Йорку Едварда І. Кача і Відділу Освіти міста. Організаторами, учасниками – виконавцями було багато членів УІА. У

(Продожения на ст. 4)

ПЕРЕНЕСЕНО ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ І КРАЙОВОЇ РАДИ УККА

У зв'язку з несподіваною смертю Голови Проводу Українських Націоналістів сл. п. д-ра Дениса Квітковського і заповідженими на суботу, 24-го березня ц.р. похоронами, засідання Президії і Крайової Ради Українського Конґресового Комітету перенесено на іншу дату. Новий реченець засідань буде визначений Екзекутивою пізніше. Не працюватиме також Контрольна Комісія УККА.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ СХВАЛИВ МИРОВИЙ ДОГОВІР З ЄГИПТОМ

Єрусалим. — Після найдовшої дискусії за 30 років існування ізраїльського парляменту, „Кнессету", це законодавче тіло в четвер, 22-го березня, великою більшістю голосів схвалило текст мирового договору з Єгиптом, що представляє собою перший договір цієї жидівської держави з будь-якою арабською країною. Дискусія тривала 28 годин, а відтак 95 членів парляменту, із усіх 120-ох, голосували за договором, 18 проти нього, 2 здержалися від голосування, 3 були присутні, але взагалі не брали участи в голосуванні, а два парляментаристи тоді були вітсутні.

Прем'єр-міністер Менахем Беґін висловив велике вдоволення з факту, що договір схвалено навіть більшою кількістю голосів ніж передбачувалось і закликав членів єгипетського уряду до „взаємного словесного перемир'я", бо протягом останніх кількох днів він, Беґін, і єгипетський прем'єр-міністер Мустафа Халіль, хоча підкреслювали, що далі готові підписати мировий договір, то обвинувачували один одного за створення різних перешкод.

Згідно з теперішнім пляном, англомовну версію мирового договору мають підписати у Вашінґтоні в понеділок, 26-го березня. Прем'єр Беґін знову висловив бажання, щоб арабський текст був підписаний в Каїрі 1-го квітня, а еврейський у Єрусалимі того ж самого дня. Однак, єгипетський президент Анвар ель-Садат вже раніше заявив, що хотів би, щоб всі тексти мирового договору він, прем'єр Садат і президент Джіммі Картер підписали у Вашінґтоні.

Президент Картер, дізнавшись про вислід голосування в „Кнессеті" заявив, що: „Ізраїльський „Кнессет" промовив голосом, що його почули по цілому світі — голосом миру". Як відомо, Беґін і Садат признають, що головна заслуга, що взагалі дійшло до порозуміння між Ізраїлем і Єгиптом належиться президентові Картерові, зокрема його наполегливим старанням під час його недавньої поїздки на Близький Схід.

Мировий договір між тими двома країнами стосується поступового звільнення Ізраїлем окупованого ним Сінайського півострова, встановлення нормальних дипломатичних та інших відносин між Єгиптом та Іраїлем і надання внутрішньої автономії палестинським арабам на окупованій території на західньому березі ріки Йордан і біля міста Ґази, хоча Каїр та Єрусалим далі дещо відмінно інтерпретують справу автономії.

Спостерігачі передбачають дуже неґативну реакцію з боку інших арабських країн, зокрема Іраку, Сирії, Лівії, як теж Палестинської Визвольної Організації (ПВО), але також не думають, щоб в близькому майбутньому до єгипетсько-ізраїльського замирення приєдналися такі поміркованi арабські держави, як Савдійська Арабія та Йорданія, хоча деякі вважають, що це може статися дещо пізніше.

Білий Дім розглядає нові пропозиції в справі енерґії

Вашінґтон. — Відбувши у понеділок, 19-го березня, нараду із своїми найближчими дорадниками в Кемп Дейвіді, Мериленд, в справі енерґетичної проблеми, зокрема відносно браку нафтових продуктів, президент Джіммі Картер у вівторок, 20-го березня, поінформував чільних членів обох Палат Конґресу про можливі нові урядові заходи в тій ділянці. Відтак деякі законодавці та речники Білого Дому заявили представникам преси, що уряд розглядає можливість поступової ліквідації контролі над цінами американської нафтової ропи, що мало б заохотити фірми збільшити продукцію, як теж можливість збільшення податків на надмірні прибутки нафтових фірм.

Щодо ліквідації урядової контролі над цінами американської нафтової ропи, то цей крок не тільки заохотив би фірми збільшити продукцію цього роду пального, але в той самий час споживачі продовж першого року заплатили б біля 14 більйонів долярів більше за різні нафтові продукти.

З уваги на це, Білий Дім теж розглядає можливість встановлення нового податку на надмірні прибут-

(Продовження на ст. 3)

В Амстердамі відбулись подвійні урочистості

Головний предсідник УНСоюзу д-р І. Флис (другий справа) з трьома із чотирьох відзначених громадських діячів в Амстердамі, Н.Й. Зліва: Д. Олійник, проф. С. Гнатківський і В. Труфин.

Амстердам, Н. Й. — У неділю 18-го березня, тут у приміщеннях Українського Горожанського Клюбу, заходами місцевого Відділу УККА і 266-го Відділу УНСоюзу, відбулися подвійні урочистості — роковини народження Тараса Шевченка і вшанування чотирьох місцевих піонерів-активістів з нагоди 50-ліття їхньої праці для добра УНСоюзу й місцевої громади. В урочистостях, які складались з двох відмінних частин і мали форму бенкету, взяло участь біля 200 осіб, серед них гості із сусідніх міст Трой і Коговз, Н. Й. Головним промовцем був головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис.

Програму відкрив і нею проводив голова місцевого Відділу УККА інж. Мирон Свідерський. У першій частині програми, яка була всеціло присв'ячена вшануванню Т. Шевченка виступали по черзі: Олесь Фурда, Ліда Чорна і Христя Баранська — учні Школи Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку, які виконали ряд українських пісень до слів Т. Шевченка; декляма-

(Продожения на ст. 4)

Вибори у Фінляндії вказують на зворот до консерватизму

Гельсінкі, Фінляндія. — Висліди виборів до парляменту Фінляндії, що відбулись в неділю й понеділок, 18-19-го березня, вказують на зворот до консерватизму в цій країні, яка сусідує зі Совєтським Союзом, впродовж років поборюючи його впливи завдяки зручній політиці президента Урго Кекконена.

Консервативна і скрайнє права партії збільшили число своїх послів у 200-членному парляменті, натомість три центристські партії мають на вісім послів менше, що унеможливлює створення коаліційного уряду. Консервативна партія, яка не входила до лівоцентристського уряду впродовж останніх 13-ох років, добилась значних успіхів у виборах, збільшивши число своїх послів з 35 до 45. Скрайнє праві партії — Християнська ліга і Селянська партія — мають разом 17 голосів, а три центристські партії здобули спільно 51 місць, стративши вісім. Найбільша Соціялістична партія і домінована комуністами Народна демократична ліга мають спільно 87 місць і могли б спільно з центристськими партіями відновити коаліцію т. зв. „популярного фронту", який правив Фінляндією на протязі останніх 13-ох років.

Одначе політичні аналітики уважають, що народне голосування виказало недовір'я до цієї коаліції, збільшивши число послів правих партій і цей факт президент Кекконен повинен взяти до уваги. Дорадники Кекконена твердять, що він схиляється до коаліційного уряду центристської меншини з піддержкою консерватистів.

Під цю пору ведуться наполегливі переговори в справі створення кабінету, в яких президент Кекконен відіграє рішальну ролю, бажаючи створити новий уряд ще до 7-го травня, тобто до дня запланованих ним офіційних відвідин Західньої Німеччини.

У Західній Німеччині рекомендують звільнити 4-ох колишніх нацистів

Бонн, Західня Німеччина. — Генеральна прокуратура Західньої Німеччини рекомендувала у вівторок, 20-го березня, звільнити від покарання чотирьох колишніх нацистів, яких обвинувачувано у причетності до вбивства 250,000 жидів під час Другої світової війни. Зголошуючи рекомендацію, прокуратор Дітер Амбах заявив, що свідчення проти обвинувачених виявились „неточними". Суд відбувається в Дюссельдорфі вже на протязі чотирьох років.

Серед обвинувачених осіб, які були затруднені в концентраційному таборі Майданек у Польщі, є лікар Гайнріх Шмідт і три сторожі — Герміне Бечер, Роза Зісс і Шарльотта Маєр. Загально припускається, що суд прийме рекомендацію прокуратури.

Суд над дев'ятьма іншими особами, обвинуваченими у нищенні жидів, продовжуватиметься, заявив прокуратор Амбах. Серед них є Герміне Браунштайнер Раєн, яка до часу її депортації проживала у Квінсі, Н. Й.

Ізраїль та Єгипет одержать 5 більйонів долярів допомоги від ЗСА

Вашінґтон. — Продовж переговорів між членами американського уряду й єгипетським та ізраїльським міністрами оборони, Камалем Гассаном Алі та Езером Вайцманом, які далі проходять в столиці Америки, дійшло до порозуміння, що ЗСА дадуть цим обом країнам Близького Сходу 5 більйонів долярів допомоги у формі довготермінових позичок і дотацій, а саме, Ізраїль одержить 3 більйони, а Єгипет 2 більйони долярів.

Ці суми мають покрити видатки, зв'язані з відтягненням Ізраїлем своїх військових частин і ліквідації летунських баз на окупованому ним Сінайському півострові, як теж допомогти Єгиптові в загальному скріпити свою оборонну спроможність.

Ізраїль вже цього року одержав від ЗСА 1,8 більйона долярів військової та економічної допомоги, а із додаткових 3-ох більйонів 2,2 більйона — це будуть довготермінові позички, а 800 мільйонів будуть признані у формі дотацій. Спостерігачі не передбачають поважної опозиції в Конґресі для цієї додаткової допомоги Ізраїлеві та Єгиптові.

Відносно Єгипту, то та арабська країна вже цього року дістала від Америки 750 мільйонів долярів економічної допомоги, а тепер має одержати два більйони допомоги у формі позичок і дотацій.

Приходи корпорацій зросли на 26 відсотків, Білий Дім критикує ці інфляційні прибутки

Вашінґтон. — Департамент торгівлі у вівторок, 20-го березня, повідомив, що протягом перших трьох місяців існування програми Білого Дому в справі поборювання інфляції приходи американських корпорацій зросли на рекордових 26,4 відсотка.

Ця статистика викликала гостру критику з боку кількох речників уряду президента Джіммі Картера. Зокрема дуже критично висловився Альфред Кан, голова Ради стабільности платень і цін, вказуючи, що рекордові приходи „ставлять корпорації на суд перед американським народом", бо в час, коли уряд закликає всіх боротися з інфляцією, зокрема закликає робітничі спілки додержуватися 7-відсоткової верхньої межі відносно підвищень в заробітних платнях, то корпорації підвищують свої ціни і збільшують свої прибутки на 26,4 відсотка.

Кан назвав статистику про прибутки корпорацій „катастрофічним явищем", додаючи, що ці приходи тільки підсилять вже все одно поширене переконання, що підприємці не сповняють своїх зобов'язань відносно поборювання інфляції.

Того самого дня Гамілтон Джордан, головний дорадник Білого Дому для внутрішніх справ країни, заявив, що з огляду на такі рекордові приходи корпорацій, урядові „досить незручно" вимагати від робітничих спілок, щоб додержувалися 7-відсоткової верхньої межі щодо підвищень у заробітних платнях.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II У ЛИСТІ ДО БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА ЗАКЛИКАЄ ДО ВЗАЄМНОЇ ЛЮБОВИ МІЖ ГРОМАДЯНАМИ, РЕЛІГІЙНОЇ СВОБОДИ І СВОБОДИ ПРИНАЛЕЖНОСТИ ДО СВОЄЇ ЦЕРКВИ

Блаженніший Патріярх Йосиф Сліпий

Рим (телефоном з Патріяршої Канцелярії). — У вівторок, 20-го березня 1979 року, Папа Іван Павло II переслав на руки Блаженнішого Патріярха Йосифа Листа, який є зверненням до Української Церкви і народу у зв'язку із нашою підготовою до великого ювілею 1,000-річчя Хрищення Руси-України. Лист цей, вісім сторінок машинопису латинською мовою, є відповіддю на прохання Блаженнішого і Владик, яке вони предклали Папі після нарад у листопаді минулого року в Римі.

У листі Папа подає коротко деякі факти із історії початків християнства в Київській Русі, зокрема старання про церковну єдність у ХУ сторіччі з Митрополитом Ізидором на чолі, і її завершення на Берестейському Соборі в 1596 році. Історія ця у наших днях кінчиться Хрестом нашої Церкви. Цей Хрест ніс і Блаженніший, — пише Святіший отець, — із Епископами — і братами, священиками і вірними. Несе його ця Церква досі. Вірність для цього Хреста і Церкви — це свідчення з яким наш нарід готується до святкування 1,000-річчя Хрищення Руси.

Українська Католицька Церква є також історичним свідком екуменізму - змагання за поєднання Церков Сходу в часі Другого Ватиканського Вселенського Собору. Передумовою цього поєднання має бути повна релігійна свобода, свобода приналежности до своєї церковної громади. Цього права боронить Церква.

Побажаннями, щоб постав зв'язок взаємної любови між громадами цієї східньої християнської спадщини, з якими Католицька Церква не є ще в повнім молитовнім єднанні, — кінчається Лист Папи Івана Павла II, датований 19-го березня 1979 року.

Лист Папи відкриває нову сторінку в сучасній ситуації нашої Церкви і кладе надійний напрям для розвитку питання її відродження в Україні і об'єднання на поселеннях.

Рим, дня 21-го березня 1979 року

У Ню Йорку відзначать 30-річчя заснування Пластової Станиці

Ню Йорк, Н. Й. — Пластова Станиця в Ню Йорку, Станична Пластова Старшина, Ювілейний Комітет та Управа Гуртка Пластприяту повідомляє, що 30-річчя заснування Пластової Станиці в днях 23-го, 24-го та 25-го березня ц. р., відбудуться відзначування цієї Станиці з програмою: у п'ятницю, 23-го березня ц. р., о год. 7-ій вечора тут в Українському Народному Домі при 140 Друга евеню, відбудеться Велика Пластова Ватра; у суботу, 24-го березня, у Пластовій Домівці при 144 Друга евеню, буде така програма: о год. 2-ій по полудні — відвідини новацьких зайнять та о год. 4-ій по полудні — відвідини Пластового Дому громадянством; у неділю, 25-го березня, о год. 10-ій ранку, в українській православній церкві св. Володимира при 160 Захід 82-га вулиця буде відправлене Богослуження у наміренні Пласту. Також Богослужен ня у церкві св. Юра буде відбуватись о год. 12-ій вполудне. Цього ж дня, о год. 2-ій по полудні в залі школи св. Юра, 215 Схід 6-та вулиця, відбудеться Святочний Апель.

У вівторок, 3-го квітня, о год. 6:30 вечора буде зустріч Осередку Праці УПС із членами попередніх Управ ОП УПС в Ню Йорку.

В летунській катастрофі біля Москви згинуло 90 осіб

Москва. — Як уже інформовано за офіційним совєтським пресовим аґентством ТАСС, тут у суботу, 17-го березня, біля летовища Внуково розбився пасажирський літак типу Туполєв 104.

Пресове аґентство Ассошієйтед Пресс, відкликуючись на достовірні західні джерела, подало до відома, що в цій катастрофі згинуло 90 осіб. Аґентство ТАСС досі не подало подрібних інформацій. Згідно зі західніми джерелами, літак, який вилетів з Москви в Одесу, упав біля летовища після того, як загорівся один з його моторів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії), Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Справа САЛТ II

У 1972-му році тільки два сенатори голосували проти ратифікації першого договору між ЗСА та Совєтським Союзом в справі обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ І). Тепер, коли державний секретар Сайрус Венс твердить, що новий договір в тій справі, тобто САЛТ II, вже майже готовий до підписання, виглядає, що біля половини із 100-членного Сенату може голосувати проти цього договору, а для ратифікації САЛТ II треба згоди двох третіх, отже 67-ох сенаторів.

Зміну в наставленні сенаторів частинно можна пояснити тим, що деякі законодавці ліберальних поглядів, і то з обох політичних партій, вважають, що САЛТ II не спричиниться до припинення перегонів у зброєнні, а тільки змінить характер тих перегонів. Ті сенатори вважають, що постанови САЛТ II дозволяють Америці та Совєтському Союзові розбудовувати чи поліпшувати деякі роди зброї, хоча встановляють обмеження на інші. Тому деякі ліберальні демократичні та республіканські сенатори вже заявили, що голосуватимуть проти ратифікації САЛТ II.

Однак, головна опозиція до САЛТ II — це консервативні та помірковані сенатори з обох політичних партій. Вони, вказуючи на попередній досвід, твердять, що немає великих підстав сподіватися, що новий договір із Совєтським Союзом спричиниться до мілітарного балянсу між ЗСА та СССР, чи до припинення постійного зросту військової потужности Совєтського Союзу, а заразом послаблення оборонної спроможности Америки.

Від підписання САЛТ І проминуло 7 років і продовж того часу показалося, що не пощастило досягнути ні одної з головних цілей цього першого договору. А головні цілі САЛТ І, на думку Вашінґтону, були: припинити коштовну конкуренцію між ЗСА та СССР в ділянці стратегічної атомової зброї; запевнити безпеку цих двох світових надпотуг шляхом обмеження чи навіть зменшення кількости нуклеарної зброї; зменшити можливості вибуху атомової війни, яка була б жахливою катастрофою для цілого людства.

Хоча мало хто сподівався, що продовж тільки 7-ох років пощастить вповні осягнути згадані цілі, то треба ствердити, що їх взагалі не осягнено і сьогодні можливість осягнути їх навіть менша ніж була вона в 1972-му році.

САЛТ І не зумів припинити намагань Совєтського Союзу здобути військову перевагу на всіх обширах світу. А ця невдача спричинилась до того, що не пощастило осягнути вищезгаданих трьох цілей першого договору, намічених Вашінґтоном у 1972-му році. З уваги на те, що Москва далі старається здобути гегемонію над світом, перегони в зброєнні продовжуються, але з тією різницею, що Совєтський Союз „біжить", а З'єднані Стейти Америки „шкандибають".

Велика кількість спеціялістів-аналітиків твердить, що якщо ця тенденція продовжуватиметься, то до половини 1980-их років, або навіть раніше, Совєтський Союз здобуде військову перевагу над Америкою і тоді може заіснувати загроза, що Москва відважиться розпочати війну проти ЗСА.

А все вказує на те, що Кремль таки плянує здобути мілітарну перевагу над Америкою. У своєму річному звіті в справі оборонних потреб, оприлюдненому в кінці минулого місяця, уряд Великої Британії доказує, що військова потужність Совєтського Союзу та його союзників із Варшавського Пакту вже тепер набагато разів перевищає суто оборонні потреби комуністичного бльоку. Отже, якщо Москва не розбудовує своєї сили для оборони, бо вже давно осягнула цю спроможність, то треба припускати, що совєтські власті готуються до агресивної війни.

Крім того, як підкреслюють розвідки країн Заходу, Совєтський Союз на військові цілі видає від 13 до 15 відсотків із свого загального національного приходу, а Америка — менше ніж 5 відсотків. Чи ця статистики вказує, що Москва дійсно бажає „мілітарного балянсу" із ЗСА, як це твердять прихильники САЛТ II? Навпаки, статистика доказує, що Кремль таки бажає здобути військову перевагу.

Навіть якщо Москва підпише САЛТ II, то беручи до уваги факт, що вона постійно нарушувала постанови САЛТ І, як і всі інші міжнародні договори, то напевно нарушуватиме і новий договір щодо обмеження стратегічної атомової зброї. Центральна Розвідча Агенція (Сі-Ай-Ей) повідомила, що Совєтський Союз ще в кінці минулого року розпочав випробовувати ракети, які можуть бути вивінувані 14-ма нуклеарними стрільнами, замість 10-ма, як це дозволяє текст САЛТ II, і то розпочав ці випробування зараз після переговорів державного секретаря Сайруса Венса зі совєтським міністром закордонних справ Андреєм Ґромиком саме відносно САЛТ II. Можна припускати, що Москва в такий самий спосіб „додержуватиметься" нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї і після його підписання.

Отже, треба надіятися, що Сенат ЗСА відмовиться ратифікувати САЛТ II, навіть якщо його підпишуть президент Джіммі Картер і совєтський верховода Леонід Брежнєв. Цього вимагає безпека Америки та цілого вільного світу.

В Єгипті відкрито джерела нафти

Каїр, Єгипет. — Інженери і геологи Єгипетської національної нафтової компанії натрапили на нові поклади нафти на дні Червоного моря, які збільшать удвоє загальні запаси нафти цієї країни в наслідок підписання мирового договору з Ізраїлем. Нові поклади містяться біля західнього побережжя Червоного моря і належать до єгипетської території.

Ще минулого місяця інженери компанії почали вертіти дно моря з метою дійти до глибини 12,700 футів. Не знайшовши нафти, вони все ж таки зарискували і пустили вертільники ще глибше. Дійшовши до глибини 14,500 футів, вони попали на поклади нафти, запаси яких геологи оцінюють на 700,000 бочок денно.

Згідно з умовами вже узгідненого, але ще не підписаного договору поміж Єгиптом та Ізраїлем при наполегливому настоюванні ЗСА, поклади нафти на Червоному морі біля берегів Синайської пустині мають перейти під юриздикцію Єгипту. Одначе Єгипет погодився продавати Ізраїлеві нафту з тих запасів, які досі становили 25 відсотків всієї нафти, що її вживає Ізраїль. Беручи до уваги теперішні ціни, це коштуватиме Ізраїль 800,000 дол. денно.

Д-р мед. Роман Осінчук

ПОМІСНА УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ТА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

[4]

До Постійного Патріяршого Фонду будуть очевидно входити щорічні пожертви наших центральних чи місцевих товариств, наших асекураційних товариств, кооперативних банків, всякого роду записи-донації чи завіщення-тестаменти, зокрема людей самітників, врешті забезпеченеві поліси (ендавмент) молодших людей, які легко могли б з огляду на свій вік, відносно молодий, таку суму цілу, чи частину її пожертвувати на Церкву. Такі практики можна часто спостерігати серед молодих жидів — жертводавців на Ізраїль.

Усі інші організовані збіркові акції з нагоди різних святовідзначень, як ім'янини, християни, поминки, ювілеї й тощо із дрібнішими пожертвами чи прихід із церковних так і врешті дрібніші пожертви окремих жертводавців будуть відпроваджені до рухомого Патріяршого Фонду, що вживається на покриття біжучих адміністративних видатків.

Щоби господарити грішми чи їх інвестувати на кращі відсотки треба очевидно всякі приходи зі збірок або бодай раз на місяць відсилати згідно з бажанням Блаженнішого до „Св. Софії" у Філядельфії на таку адресу: St. Sophia, Religious Association of Ukrainian Catholics, Inc., USA, 7911 Whitewood Road, Elkins Park, Philadelphia, Pa. 19117.

На цю саму адресу писати за інформаціями, висненнями, памфлетами, збірковими листами, квітанціями та інше. Пам'ятаймо, що всі пожертви на Патріярший Фонд можуть бути відтягнені від податкової суми, бо „Св. Софія у Філядельфії має т. зв. текс-екземпт із числом: IPC — 23-74380645.

Пам'ятаймо, що кожна організація, кожна справа вимагає грошей. Для прикладу подам, що державні, стейтові та місцеві податки на вдержання своїх установ забирають 49 центів із кожного доляра загального приходу. Наша Помісна Українська Католицька Церква та її Патріярхія вимагає також грошей, зокрема в таких несприятливих умовинах, у яких наша Церква діє. І коли б родина навіть з малим річним прибутком (5,000 дол. лярів) склала річну пожертву 25 долярів на Патріярший Фонд то це становило б ледве пів цента від кожного доляра річного доходу.

В останніх двох роках збіркова акція в деяких осередках нашого поселення із різних причин дещо послабла. Ще й досі деякі збірщики радше відсилають зібрані гроші безпосередньо до Блаженнішого, хоча деякі інші збірщики чи індивідуальні жертводавці відсилають згідно з бажанням Блаженнішого до корп. „Св. Софії" у Філядельфії. Очевидно, що одна й друга дорога відпроваджування грошей йде на цю саму благородну ціль. Одним і Другим збірщикам, жертвенним та з громадським розумінням справи мирянам, а особливо властивим жертводавцям належиться подяка. Але з наведених причин трудно зробити загальний звіт за останній рік збіркової акції. На нашу думку, треба повідомити нашу жертвенну громаду, що у Корпорації „Св. Софії" у Філядельфії на прикінці 1978 року було чверть мільйона долярів на конті Постійного Патріяршого Фонду та кілька тисяч долярів на чековім та ощадностевім конті Рухомого Патріяршого Фонду. Гроші постійного фонду є покладені в добрих інвестиціях на добрі відсотки, як про це звітувала Управа „Св. Софії" на окремій конференції Комісії Патріяршого Фонду 14-го листопада 1978 року у новопосвяченому власному будинку. Не можна сказати, що це великий осяг, проте це дуже надійний початок патріяршої фундації, на листі якої є багато благородних жертводавців, а серед них не мале число фундаторів та меценатів.

З таким балянсом корпорація „Св. Софія" започатковує новий рік — 1979 рік збіркової акції на Патріярший Фонд та просить усіх вірних нашої Церкви та людей доброї волі до тієї праці та жертви. Пам'ятаймо, що ми усі мусимо дати моральну й матеріяльну допомогу нашій Помісній Помісній УКЦеркві, бо це клич часу й нашої конечности. Маючи перед собою образ нашого нетрудженого страдника — ісповідника віри, нашого Патріярха, його жертвенну працю, його рішучість та його стійкість, докажім ми бодай своєю матеріяльною допомогою, що ми стоїмо з ним і за ним. Не заведім його сподівань, а радше запевнім його, що ми стоятимемо об'єднані довкола його особи доти, доки не осягнемо цього, що нашій Церкві правно й справедливо належиться.

Своєю об'єднаною працею й матеріяльною та моральною допомогою покажім ворогам нашої Церкви, що зайві їхні надії, що запал до нашої праці — погасне. Бо ми є вірні свому народові й своїй Церкві та віддані свому Патріярхові, Блаженнішому Отцеві Йосифові.

Богдан Цимбалістий

ЗА РОЗБУДОВУ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Подорожувати по якійсь країні означає не тільки пізнавати й часом захоплюватись її краєвидами, але перш усього відвідувати її головні музеї, історичні пам'ятки чи зразки архітектури. Відвідування музеїв обов'язково включено в будь-яку туристичну подорож. Хто їде до Мадриду мусить побачити музей Прадо, без якого саме місто було б нецікаве. До Амстердаму їдеться головно, щоб відвідати музей Рембрандта. Лювр в Парижі, Британський Музей в Лондоні, Національна Галерія у Вашингтоні, чи Метропольний Музей у Ню Йорку відомі в усьому світі.

Поруч високих шкіл, театрів, опер, музичних заль, музеї являються центрами культурного життя країни. Постійні й перехідні виставки, доповіді, висвітлювання фільмів, виховні програми для молоді, зустрічі з мистцями притягають завжди велике число людей. Виставка однієї картини Леонарда де Вінчі „Мони Лізи", тому кілька років, як тепер виставка зразків давнього єгипетського мистецтва (Тутанкамуна) — це великі події у культурному житті не лише міста Ню Йорку, але всього сходу Америки.

Вміщуючи видатніші мистецькі твори своїх і чужих з різних історичних епох в одному будинку створюється єдину нагоду для мільйонів відвідувачів пізнавати ці твори людського духа й збагачуватися знанням та естетичними переживаннями. Яким зубожілим було б усе людство, якби музеїв не було, якби твори високої мистецької вартости або історичного значення були б порозкидувані десь по приватних домах? Скільки з них було б уже пропало, згоріло або знищилося підо впливом часу. Зрештою, скільки осіб мало б нагоду їх бачити?

Серед української громадянства існує зрозуміння для потреби зберігання історичних пам'яток, творів видатних мистців, чи зразків народного мистецтва більше, як у пересічних американців. Одночасно брак координації зусиль, постійне імпровізування і може дещо з типового нам українцям: „сам-собі панства". У висліді тільки в ЗСА є з десяток нібито „музеїв". Дуже часто це присипані порохом, неохоронені перед розкладом, не упорядковані як слід, припадково зібрані зразки різного виду народного мистецтва, певних друкованих історичних документів тощо.

Єдиний Союз Українок Америки відважився на щось більше. Впродовж двох років ця наша найбільш ефективно діюча організація зуміла створити музей на професійному рівні. Свої й чужі відвідувачі з признанням стверджують фахову вмілість влаштування виставок, що проявляється в селекції експонатів, їх естетичному розміщенні, з двомовними пояснювальними картками, чи в дбайливо підготованих каталогах. Стейтові міські комісії відвідують цей музей й стверджують, що він мабуть найкращий з так званих малих етнічних музеїв Ню Йорку. У висліді прийшла дрібна грошева допомога зі стейтової мистецької Ради. Музей почав влаштовувати з великим успіхом і зацікавленням серед американців показ розпису писанок, як теж курси вишивання, майстерню деревbooрізьби тощо. Американська преса, включно з „Ню Йорк Таймс"-ом, сама звертається за інформаціями про діяльність музею, щоб про це інформувати своїх читачів. Це теж успіх, коли нагадаємо, як ця преса свідомо і цілево промовчувала наше існування, наші змагання та наші осяги.

Щороку відвідує музей понад три тисячі осіб, з того більше як половину становлять не-українці. Деякі американські клюби влаштовують спільні екскурсії до нашого музею, привозячи своїх членів автобусами.

Важливо підкреслити, що Український Музей здобув і щораз більше здобуває ентузіястів серед молодих українок і українців. Вони дорожать здобутками української культури й вони більш як хто інший знають, якою важливою буде ця установа для нашого збереження в Америці й для престижу нашої групи в американському світі. Серед тих українок є справжні професіоналістки музейного діла.

Якщо йдеться про критичні відгуки про Український Музей, найчастіше вони зводяться до двох зауваг: музей замалий, бо має лише кілька кімнат і подруге, він повинен бути в більш репрезентативній частині міста.

Перед нами всіма стоїть питання: чи дійсно ми не спроможні розбудувати цей музей до справді репрезентативного музею в окремому більшому будинку в центральній чи горішній частині міста. Чи можемо спокійно годитися з тим, що більшість експонатів є в скринях, що ціла колекція 65 килимів мусіла бути перевезена до Філядельфії, що щораз більше наших громадян готові подарувати музейні об'єкти, а на них нема місця.

Перед нашою громадою в усьому світі стоїть як одне з найбільших і най-

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

У СПРАВІ СТАТТІ „ПАМ'ЯТІ ЗАСЛУЖЕНОГО НАЦІОНАЛІСТА"

У числі „Свободи" за 8-ме березня 1979 року появилася довша стаття ред. Василя Качмаря про сл. п. Евгена Ляховича. Стаття подає дуже багато дат та подій, пов'язаних із діяльністю п. Ляховича в ОУН закордоном. У загальному стаття об'єктивна та є історичним джерелом для майбутнього історика ОУН закордоном.

Я вперше познайомився із п. Ляховичем листовно в 1933 році, коли він був в Лондоні, а я студіював в Бельгії. Особисто ми зустрінулися щойно в 1935 році в Ню Йорку, де я прибув у липні того ж року, а п. Ляхович повернувся з Лондону восени цього ж самого року. Від того часу аж до мого відходу в американську армію — цебто цілих сім років — ми співпрацювали в Центральній Управі ОДВУ, редакції „Свободи", і між нами розвинулась товариська приязнь. Тому хотів би я додати кілька слів про працю п. Ляховича в Америці.

П. Качмар пише: „У книзі „Євген Коновалець і його доба" підкреслено, що Коновалець високо цінив характер і знання Е. Ляховича, тому він висилає Ляховича в 1939 році до Лондону в ролі представника ОУН..."

Не знаю, чи це було так написано у згаданій книзі про Е. Ляховича, чи це помилка п. Качмаря, але фактом є, що по 1935 році п. Ляхович в Европі взагалі не був, а полковника Коновальця вбито в травні 1938 року.

По повороті з Лондону п. Ляхович був дуже критично наставлений до східньої політики гітлерівської Німеччини, зокрема її відношення до України та визвольних змагань українського народу. Будучи два роки в Лондоні, п. Ляхович познайомився із рядом чільних англійських діячів — членів парляменту, військових і дипломатичних представників та журналістів. Всі вони, — говорив мені п. Ляхович, — в унісон заявляли, що Німеччина плянує похід на схід, на Україну, одначе піддержки українському народові в боротьбі за привернення української державности Німеччина не дасть. Ці свої переконання, як теж погляди цілого ряду англійських політиків п. Ляхович передавав усно та письменно полк. Коновальцеві, і як мені відомо, полк. Коновалець мав поділяти ці критичні думки відносно німецького походу на схід Европи, а головно по підписанні договору Гітлером про ненапад з Польщею, по видачі німцями п. Миколи Лебедя полякам, і т. п. Під час т. зв. чехословацької кризи в 1938-1939 роках, а зокрема по т. зв. Віденському Арбітражі, яким відрізано Ужгород і Мукачів від Карпатської України і приділено до Мадярщини, п. Ляхович став одверто закликати до протигітлерівської політики.

За його ініціятивою та з рамени членів Центральної Управи ОДВУ створено Український Комітет для Допомоги Альянтам, що його очолював сл. п. проф. Олександер Неприцький-Грановський, голова ОДВУ.

Із вибухом американсько-японської війни в грудні 1941 року та заіснування нових обставин, політична діяльність українців в Америці значно припинилася. П. Ляхович зрезигнував з редакції „Свободи" та пішов працювати як інженер в американську індустрію. Одначе його велика заслуга в тому, що він заздалегідь перестерігав українську спільноту в Америці й Канаді перед німецькою загрозою для України і тим хоч частинно допоміг в тому, що українців поголовно не зараховано „прихильниками" Гітлера, як до цього прямувала московсько-комуністична агентура.

Ню Йорк, Н. Й.

Д-р Володимир Душник

З МИСТЕЦЬКОЇ ХРОНІКИ

СКАРБИ КУЛЬТУРИ ЛЕМКІВЩИНИ

Бувають у нашому, тут, культурному житті несподіванки, що викликають оправдану в нас гордість, а рівночасно й тугу та лють: що ми такі багаті, а такі немічні — багаті культурою, немічні політично. В цім випадку ця несподіванка, що спричинює у нашій душі цю тугу і лють, це виставка мистецьких творів: старовинні церкви і краєвиди Лемківщини. Всіх церков 34 з 23-ох сіл і одна з міста Сянока. Крім цього, є краєвиди, світлини церков Пряшівщини. Ці твори виконали мистці Тирса Венгринович, А. Гібнер, незабутній Лев Гец і Н. Н.; переважно акварели, є й олія та графіка. Нам тут не йдеться про оцінку цих виставлених творів — ці мистці вже мають свою високу оцінку! — а про їх зміст, їх суть; ці церкви, їх архітектура, це плоди глибокої культури духа цієї мученицької Землі — Лемківщини. В цій архітектоніці, у цій структурі цього дерев'яного будівництва, в цім ритмі ліній ми подивляємо силу, вислів, багатство духа, але вичуваємо й містику душі Лемківщини. І ця Земля, з усіх наших країнних земель найжорстокіше потерпіла в цій Другій світовій війні, 1939-1945, від дружнього удару двох наших сусідів. Тут і скривається ота наша туга і лють. Хоч, у житті народу творча є туга, а не лють.

Виставка цих неповторних творів із приватної збірки д-ра Мирослава і Вікторії Клюфас це справжня, рідкісна і радісна несподіванка для нашої громади Ню Йорку. Виставка була відкрита в Українському Спортовому Клюбі, 122—Друга евеню 4-го березня, тривала до 11-го березня ц. р.

Михайло Островерха

Михайло Івасівка

У 25-ТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ВОЛОДИМИРА ТРАЧ-БЛАВАЦЬКОГО, КОРИФЕЯ УКРАЇНСЬКОЇ СЦЕНИ

2

Володимир Блавацький почав ставити переважно опери: „Аіда", „Кармен", „Травіята", „Мадам Батерфляй", „Циганський Барон", „Трубадур", „Кавалерія Рустікана", п'єси ставили тільки ті, що вже раніше були готові. Драматичних акторів включили до хору; хто мав добрі голоси, той виконував сольові партії в оперетах. У лютім 1942 року прибув до Львова корифей театру Березіль, Йосиф Гірняк з дружиною Олімпією Добровольською, які наладнали й оживили драматичний театр. Режисер Гірняк ставив такі п'єси: „Камінний господар", „Облога", „Мина Мазайло", „Гамлет" та інші. Драматичні актори були дуже раді появою нових режисерів, могли бо працювати за своїм амплюа в драмі. До львівського театру включились з своїм балетом знаменитий балетмайстер Вігіль, Тригубів, Штенґель. У чудовій постанові Вігілєва йшов з великим успіхом „Дон Кіхот", „Пер Ґінт", „Копелія", „Сільське кохання" й інші. Театральне життя закипіло. Дедалі, то більше зголошувалося акторів зі східніх областей України — співаки, солісти, драматичні актори, балетні, музики, було з кого вибирати. Режисер В. Блавацький працював на „повну пару". Режисер Й. Гірняк і О. Добровольська вкладали цю ж саму працю.

Коли Західню Україну прилучили до так зв. Генерал-Губернаторства, довелося з наказу німців змінити назву театру „Український театр міста Львова". Це не мало ніякого впливу на послаблення культурно-українських якостей театру, навпаки, це був найкращий у цей час український европейський театр. У театральному будинку гуло, наче у вулику, від праці акторів у безнастанній черзі проб від ранку до пізнього вечора.

Коли дві потуги змагалися на Сході і Заході Европи, тоді муза на батьківщині оперет у Відні — мовчала. Але голосніше заговорила українська муза, понад гуркіт гармат і детонацій авіяційних бомб. Про український Оперовий театр писали: італійські, еспанські, французькі й німецькі часописи. Наш театр відвідували французькі полонені, між якими були знавці театральної штуки й критики. Союзні офіцери Італії та еспанські фалянгісти приносили свої часописи і показували нам рецензії на наші вистави опери, балету й інші. Еспанська газета писала в тому часі, що Український Оперний Театр у Львові — це найкращий в Европі. І дійсно, Львівський Оперний Театр у часах 1941-1944 років був на надзвичайно високому мистецькому рівні. Наприклад, частий відвідувач нашого театру, віденець, сказав про „Циганського барона": „Я бачив дуже багато разів цю оперету у Відні, але таку чудову виставу я бачу вперше". Оперний театр мав поділені дні вистав для німців (п'ятниця, субота й неділя) і для українців (вівторок, середа і четвер). Неділю використовували на пополуднівки для українців ті ж самі оперети, балет, опери та драми і комедії. Понеділки були днями відпочинку, але їх використовували для шкільної молоді середніх шкіл, а також для школи з Кадецької вулиці, що її провадив сотник Козак. Для тієї молодої публіки давали історичні п'єси, такі як: „Батурин", „Степовий гість", „Маруся Богуславка", „Прокурор Дальський" та ін.

У львівському театрі в 1941-44 роках працювало 600 людей. Це була „фабрика" мистецтва. Там, крім творчого складу, були люди різних фахів: декоратори сцени, малярі-артисти, перукарі, костюмери, робітники, електрики, робітники сцени, які встановлювали декорації. Адміністративним директором Оперного Театру був Андрій Петренко, мистецьким керівником-режисер В. Блавацький, головним секретарем Р. Мусій. Адміністрував театром Андрій Блавацький. В січні 1942 року звільнюють Андрія Блавацького з адміністратора, і на пропозицію режисера В. Блавацького, адміністрацією Оперного Театру перебрав автор цих рядків.

Склад дирекції Оперного Театру й адміністрації у 1941-44 роках: О. Петренка зняли з адміністративного директора, а від 1942 року режисер В. Блавацький став директором і мистецьким керівником. До складу дирекції входили: В. Блавацький — директор, Григор Лужницький — літературний керівник, проф. Л. Туркевич — музичний керівник, П. Сорока, Р. Мусій — головний секретар, Стефан Крижанівський — адміністраційний режисер. При Краківській площі стояв великий будинок, у якому містилось театратральне виробництво декорацій і малярня. Там, працювали мистці-малярі: М. Радиш, Олександер Климко, М. Дмитренко та інші, маючи до розпорядимости групу столярів, слюсарів та інших. В кулюарах театру ввесь час кипіло життя, кожен щось робив чи кудись поспішав. Директором, режисером і мистецьким керівником Оперного Театру у Львові був Володимир Блавацький, музичним керівником українських вистав Л. Туркевич, дириґував Я. Барнич, і А. Вощак. Директор опери для німців — Вайдліх, дириґував Копп. Концертмайстри: проф. А. Голинська, проф. М. Лисенко, проф. І. Прийма та проф. Роговська.

Режисери драми: Й. Гірняк, Й. Стадник (у 1942 р. перейшов до Дрогобицького театру), В. Блавацький, Ів. Іваницький, П. Сорока, О. Яковлів, Б. Паздрій. У балеті — балетмайстри: Вігілєв, Тригубів, Штенгель. Оркестра складалася з 85-ох музикантів, а хор із 58 осіб.

Солісти оперного Театру: сопрано: Я. Оконська (гастролювала, кольорит), Е. Поспієва, О. Кальченко, І. Туркевич-Мартинець, М. Попович, Л. Німцівна, Н. Шевченко, Е. Безпалова, Д. Слічковська. Тенори: Руснак (гастролі), д-р В. Тисяк, Бедлєвіч (гастролі), О. Грицак, М. Скала-Старицький, Л. Мацюк (гастролі), О. Сметанюк, Е. Фітьо, Ів. Гош, М. Попіль. Меццо-сопрано: Л. Черник, Гаврищук, І. Маланюк, І. Михалюк.

(Закінчення на стор. 4)

Січневі роковини в Чікаґо

Чікаґо вже від років відзначало святочно роковини Самостійности і Соборности України. Це відбувалося традиційно у формі величавого бенкету з участю визначних мужів американського політичного світу, провідних українських діячів, представників інших національних громад, як теж урочистого підписання проклямації з тієї нагоди в канцелярії посадника міста. Так само і цього року УККА Відділ в Чікаґо зробив докладну підготову для гідного відзначення того найбільшого українського національного свята.

З огляду на снігові хуртовини, чікаґський Відділ УККА вирішив відзначування Січневих Роковин влаштувати аж в неділю, 11-го лютого. Не зважаючи на новий опад снігу українці чікаґської метрополії заповнили залю школи Шопена близько числом 500 осіб, щоб взяти участь у концерті. Відносно коротку, але гарну програму вдалося підготовити лише завдяки нашим невтомним молодечим мистецьким одиницям СУМ, Пласт і ОДУМ, за що голова Відділу УККА д-р М. Харкевич у вступному слові їм подякувавши висловив признання. Зокрема гарно вив'язалися мистецькі одиниці СУМ.

Концерт розпочала духова оркестра СУМ під диригентурою Семена Яхнеца, відогравши український та американський гимни, як теж ряд популярних і загально люблених творів.

З черги голова чікаґського Відділу УККА д-р М. Харкевич відкрив програму святочного концерту, підкресливши вічну живучість січневих ідей і подій, які започаткувала цілу низку державнотворчих актів, шляхом через СВУ, СУМ, УВО, ОУН, Карпатську Україну, Акт 30-го червня 1941 року, славну УПА аж до сучасних патріотів-революціонерів, нескорених-одержимих. Він привітав воюючу Україну як теж присутніх співтворців і свідків славних Січневих Днів.

Опісля пластун М. Хариш прочитав проклямацію губернатора Дж. Томпсона, а сумівка Д. Федак зачитала проклямацію посадника Чікаґо М. Білянлича.

Святочне слово виголосив містоголова УККА Павло Коновал. Він насвітлив тло, на якому заіснували Січневі Роковини, історичну дійсність, та незвичайно складну політичну ситуацію, в якій ті славні події відбулися. Доповідач висловив віру, що український нарід відновить в скорому часі непроминаючу Соборну, Самостійну Українську Державу.

Відтак пластунка Ірена Ткачук віддеклямувала з дуже доброю дикцією вірш О. Тарнавського „День 22-го січня".

Відомий Струнний Ансамбль ОДУМ під мистецьким керівництвом П. Віктора Войтихова відограв гармонійно ряд козацьких і народних пісень.

Зворушливою хвилиною було відзначення спеціяльними грамотами заслуги колишніх учасників визвольних змагань, та невтомних громадських діячів. Містоголова Відділу УККА в Чікаґо адвокат Ю. Куляс запросив на сцену п-і Наталію Лозинську і д-ра Тому Воробця, а самі грамоти прочитав і вручив зворушеним заслуженим українським людям голова д-р М. Харкевич. Так Н. Лозинська як теж і д-р Т. Воробець підкреслили в своїх словах подяки, що вони приймають ці грамоти як признання для всіх, що так само як вони боролися в свій час, а тепер далі так як можуть трудяться для добра українського народу.

Велике захоплення і невгаваючі оплески одержав недавньостворений балетний ансамбль „Україна" під мистецьким керівництвом Евгена Літвінова, при Осередку СУМ ім. М. Павлушкова в Чікаґо, який виконав „Тропотянку", „Весілля" і „Українську Суїту".

Грімким відспіванням українського національного гимну закінчено це вдале свято.

Н. Н.

Білий Дім розглядає...

(Продовження зі стор. 1)

ки нафтових фірм, що повинно принести Департаментові скарбу додаткових 15 більйонів долярів. Президент Картер і його дорадники застановляються над можливістю, щоб більшу частину з того додаткового податку повернути споживачам у формі податкових зворотів („рібейтс").

Енерґетична проблема погіршилася з уваги на те, що деякі члени Організації країн-експортерів нафти (ОПЕК) вирішили підвищити свої ціни на нафтову ропу, а крім того, революційні події в Ірані на довший час були цілком припинили експорт нафти з тієї країни, а тепер, хоча Іран відновив експорт цього роду пального, то експортує багато менше, ніж за влади шаха Мохаммеда Різи Паглеві.

Президент Картер плянує в четвер, 29-го березня, виголосити промову на тему енерґетичної проблеми, яку передаватимуть на телебаченні і по радіо. Тоді він, правдоподібно, представить вищезгадані та інші пропозиції щодо розв'язки цієї преважливої проблеми.

Замість квітів на свіжу могилу

св. п. Богдана Думановського

кол. професора українських гімназій,
на потреби українських сиріт в Арґентині
50.00 долярів зложив

давній ПРИЯТЕЛЬ Покійного

Замість квітів на свіжу могилу
нашого Дорогого і Невіджалуваного Свояка

св. п. д-ра Богдана Питлика

на Патріярший Фонд зложили:

Остап Олесницький	$20.00
Софія Олесницька	10.00
Юрій Олесницький	10.00

В ТРЕТЮ І ВОСЬМУ СУМНІ РІЧНИЦІ СМЕРТИ
наших Дорогих Покійників

Д-ра РОМАНА і ДАРІЇ з ГУТОВИЧІВ ПЕТРІНА

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в неділю, 25-го березня 1979 року
в церквах:
св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й., год. 12:15 дня
і св. Ів. Хрестителя в Детройті, Міш.,
год. 7:30 ранку.

Друзів і Знайомих прохаємо помолитися разом з нами за спокій Їхніх Душ.

Родина

В глибокому жалю і болю повідомляємо,
що в неділю, 11-го березня 1979 року,
на 98 році життя, відійшла від нас
наша Найдорожча МАМА

св. п.

ЄВГЕНІЯ ГОЛІНАТА
з дому ЗАЯЧКІВСЬКА

вдова по священикові св. п. АЛЕКСАНДРОВІ

ПАНАХИДИ відбулися в понеділок і вівторок, 12 і 13-го березня 1979 р. в похоронному заведенні М. Колодія.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 14-го березня 1979 р. з української католицької церкви св. Йосафата на українському цвинтарі у Пармі, Огайо.

Горем прибиті:
доньки — ВОЛОДИМИРА з мужем СТЕПАНОМ НЕБЕШ
сестра — ІРЕНА ЗАЯЧКІВСЬКА-ГАВРИЛЮК
внуки:
ОРЕСТ з дружиною МАРІЄЮ
ЄВГЕН з дружиною ЛІДОЮ
правнуки — БОГДАН, ХРИСТИНА, АДРІЯННА
Ближча і дальша Родина

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

У СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ СХОПЛЕНО ДВОХ ШПИГУНІВ

Східній Берлін. — Офіційне пресове агентство Східньої Німеччини подало до відома, що тут в неділю, 18-го березня, схоплено „на гарячому" двох західньонімецьких шпигунів, які мали працювати на користь Північно-Атлантійського Союзу (НАТО). Агентство подало імена двох чоловіків — Вернера Г і Вольфганга Г., не виявляючи їхніз прізвищ.

ВАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою. найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будугність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого глена!

У НЕЗАБУТНЮ ШІСНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого
БРАТА, ШВАГРА І ВУЙКА

бл. п. ОСИПА ПАЙОНЧКІВСЬКОГО

буде відправлена
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
у вівторок, 27 березня 1979 р., о год. 8 ранку
в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.

Про молитви за спокій душі Покійного Родину, Приятелів і Знайомих просить —

сестра — НАТАЛІЯ з мужем
М. ХОМАНЧУКОМ

З великим жалем повідомляємо Приятелів та Знайомих, що в дні 18-го березня 1979 р. у Мельборні, Австралія, відійшла у Вічність, після затяжної недуги

бл. п. МАРІЯ ФЕДАК-ГРИНЕВИЧ

у 80-му році свого життя.

У смутку:
ІГОР А. ГРИНЕВИЧ з родиною
ОЛЕНА ФЕДАК-ШЕПАРОВИЧ з родиною
ОЛЬГА КОНОВАЛЕЦЬ
СОФІЯ МЕЛЬНИК
ОКСАНА ДРОГОМИРЕЦЬКА з родиною
ДАРІЯ БУЧАЦЬКА з мужем
БОГДАН ФЕДАК з родиною
ДАРІЯ ВИТАНОВИЧ з родиною

•

Заупокійна Служба Божа відбулася в день похоронів у церкві св. Родини в Бабилон, ЗСА.

У невимовному смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що в суботу, 17-го березня 1979 року, відійшла у Вічність,
після довгої і тяжкої недуги
наша Найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, БРАТОВА І ТЕТА

бл. п.

ВАЛЕНТИНА ЛУЦІВ

дружина б. адвоката в Долині, Зах. Україна,
д-ра ІВАНА ЛУЦЕВА, б. голова Союзу
Українок Америки в Балтімор, Мд.

Опечалені:
Син з Дружиною і Внуками
братова — ОЛЕНА КОТОВИЧ
швагер — РОМАН ЛЕСИК
братаниці:
НАТАЛІЯ КОТОВИЧ
ІРИНА СТАРОСОЛЬСЬКА зі сином д-ром ВОЛОДИМИРОМ СТАРОСОЛЬСЬКИМ
братанки:
МИРОСЛАВ И ОЛЬГА ЛУЦІВ зі сином ВОЛОДИМИРОМ
БОГДАН І МАРІЯ ЛУЦІВ зі сином ЮРІЄМ і невісткою МАРІЄЮ
СЕВЕРИН ЛУЦІВ зі сином ЕВГЕНОМ
Ближча і дальша Родина в Україні, ЗСА і Канаді

•

ПАНАХИДА у п'ятницю, 23-го березня 1979 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Бреннена, 858 Н. 22-га вул., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН в суботу, 24-го березня 1979 р., о год. 9-ій ранку, з того ж похоронного заведення до церкви св. о. Миколая при 24-ій і Попляр вул., а відтак на католицький цвинтар у Факс Чейсі, Па.

Ділимося болючою і сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в середу, 21-го березня 1979 р. відійшов від нас у Вічність, на 74-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БРАТ, ВУЙКО КУЗЕН і ШВАҐЕР

бл. п.

Д-р ВАСИЛЬ ІВАНЕЦЬ

довголітній лікар в Надвірній, Угнові і Едмонтоні; член НТШ і Лікарського Т-ва Північної Америки і член Канадійської Медичної Асоціяції,
нар. 21 березня 1905 р. у Губинку, пов. Рава Руська, Україна.

У глибокому смутку:

дружина — ПАРАСКЕВІЯ
сестра — МАРІЯ з Родиною
сестрінок — д-р ЛЮБОМИР РОМАНКІВ
сестрінка — мгр БОГДАНА РОМАНКІВ
кузини: — мгр ЛЮБА ГАЛІБЕЙ з Родиною
мгр НАДІЯ КУХ з Родиною
д-р ЕВГЕН КОТИК з Родиною
інж. ІВАН КРАВЧУК з Родиною
д-р МИРОН КРАВЧУК з Родиною
мгр МИРОСЛАВА ГОШОВСЬКА з Родиною
МИРОСЛАВА СЛЮСАРЧУК з Родиною
д-р ТЕОДОР НЕБОЖУК з Родиною
шваґри — ІВАН КРИСА з Родиною
АНДРІЙ КРИСА з Родиною
СТЕФАН КРИСА
та ближча і дальша Родина в Україні, ЗСА, Канаді і Польщі.

ПАНАХИДИ будуть відправлені в четвер і в п'ятницю 22 і 23-го березня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенню Дарте, Кінг вул. в Ст. Кетеринс, Онт., Канада.

ПОХОРОН в суботу, 24-го березня 1979 р. о год. 9:30 з того ж пох. заведення до церкви св. Кирила і Методія, а опісля на цвинтар Вікторія Лавн, Ст. Кетеринс, Онт. Канада.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність
дня 12-го березня 1978 року в Торонті,
наш Найдорожчий
БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІДУСЬ

бл. п.

Д-р ВАСИЛЬ ЯШАН

Щиро дякуємо Всесв. о. прел. В. Філевичеві, парохові катедри св. Йосафата, Всесв. о. прел. П. Хоминові, о. деканові І. Сиротинському, о. крил. М. Стефанову, о. О. Ґошулякові, о. Байракові, о. В. Шараневичеві за відправи Панахид у похоронному заведенні та за щирі слова про Покійного о. прел. П. Хоминові і о. крил. М. Стефанову.

Складаємо найсердечнішу подяку Їх Преосвященству Преосвященному Владиці Кир Ізидорові за відслуження Заупокійної Архиєрейської Служби Божої в катедрі св. Йосафата та Отцям-Сослужителям: Всесв. о. прел. П. Хоминові, о. дек. І. Сиротинському, о. В. Шараневичеві і о. О. Ґошулякові. Безмежно вдячні Їх Преосвященству за зворушливу проповідь.

Всв. о. рад. В. Жолкевичеві вдячні за відвідування Покійного в час Його недуги та уділення Йому Найсвятіших Тайн. Приятелям п-ву Зоричам і д-рові М. Кушпеті за допомогу і піддержку, в найважчий час.

Дякуємо членам Стрілецької Громади за почесну стійку з прапором. Щира подяка за прощальні слова над могилою від Президії Українського Національного Об'єднання і організацій у системі УНО, президентові п. Леонідові Філеві та від працівників Союзу Громад Станиславівської Округи п. Онуфрієві Петришинові.

Паням з Ліги Українських Католицьких Жінок при катедрі св. Йосафата дуже дякуємо за приготовлення тризни.

За переведення поминок щиро дякуємо д-рові М. Кушпеті та Всім, які прощали Покійного: п-і Д. Ґошуляк від ЛУКЖК, інспектор І. Боднарчук від Городенчан, д-р Юліян Пелех від Союзу Громад і Правників, від Світової Кооперативної Ради — голова п. В. Ситник, голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій п-і Стефанія Савчук, Приятелька родини, Б. Зорич — Приятель з часів громадської праці на еміграції в Австрії. Зокрема серрдечно дякуємо Дорогим Приятелям, д-рові С. Дершкові і п-і А. Лащук, що приїхали з далекого Саскатуну віддати Покійному останню прислугу. Д-р С. Дершко, президент кредитової спілки „Нова Громада" прощав Покійного — довголітнього її управителя — від „Нової Громади", УНО і Стрілецької Громади в Саскатуні.

За участь у похоронних відправах, молитви, Служби Божі, вислови співчуття, вінки, квіти і пожертви на добродійні цілі, щиро-сердечно дякуємо Родині, Приятелям, Знайомим та Всім, що вшанували пам'ять Покійного і віддали Йому останню прислугу.

Дякуємо зарядові похоронного заведення „Кардинал і Син" за взірцеве переведення похорону.

Безмежно вдячні д-рові М. Марунчакові і сотникові М. Микитюкові за посмертні згадки про Покійного в пресі.

•

В пам'ять
бл. п. д-ра Василя Яшана
жертвували:

НА ЗБІРНИК ГОРОДЕНЩИНА:

$250 — О. М. Ковальські, $100 — о. прел. Р. Добрянський, $50 — Олена Волчук, д-р М. Небелюк, $30 — д-р М. Гнатчук, $25 — Б. І. Велигорські, д-р Ю. І. Даревичі, о. рад. В. Жолкевич, І. М. Кіндрачуки, І. П. Палагіцькі, А. П. Петровські, М. В. Скорупські, о. крил. М. Стефанів, д-р М. Н. Марунчаки, В. Гординська, О. Е. Куровицькі, $20 — інж. Р. М. Кассіяни, П. Михайлович, Е. Янківська, інж. Б. А. Білинські, З. І. Бундзяки, З. В. Никифоруки, Міра Повх, $15 — В. Бабій, К. Р. Соболі, $10 — В. Бибик, С. Волчук, М. Комісар, мгр І. Манастирський, мгр Е. Мастикаш, д-р Ю. Пелех, О. Петришин, Стефанія Савчук, К. Лаврчшко, Н. Сасвич, І. Станецький, $6 — Ю. Саноцька, $5 — І. Боднарчук, Д. Е. Михайлюки, О. Микитюк, С. Олесницький, В. Петришин.

НА ШЕНЧЕНКІВСЬКУ ФУНДАЦІЮ:

$150 — Українське Національне Об'єднання і Стрілецька Громада Саскатун, $50 — О. М. Ковальські, $20 — д-р М. Кушпета, З. Ґ Кучинські, $15 — М. Семянчук, $10 — Л. А. Зазулі, М. Спольська, М. Мацьків, інж. Я. Федюшко, І. Бриґідир, інж. М. Д. Цибульські, $5 П. Веприк, Д. Е. Михайлюки, О. Цвик, $2 — І. Моравська.

НА ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНОЗНАВСТВА:

$15 — Софія Олесницька, $20 — А. О. Лисинецькі, Л. О. Тарнавські, $25 — А. Ю. Олесницькі.

НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД:

$25 — О. Цвик, $20 — Е. Масикаш, С. Б. Зоричі, І. І. Онуцькі, В. Ситник.

А. В. Курилові зложили пожертву на „Жіночий Світ".

Хай Всевишній винагородить Вас усіх своєю щедрою ласкою.

•

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
БАТЬКА, ДІДУСЯ і ПРАДІДУСЯ

бл. п.

Д-ра ВАСИЛЯ ЯШАНА

буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
в суботу, 24 березня 1979 р., о год. 9-ій ранку
в катедрі св. Йосафата в Торонті, Канада

Родину, Приятелів і Знайомих просимо в цей день помолитися з нами за спокій душі Покійного.

Дочка — ОЛЕКСАНДРА КОВАЛЬСЬКА
з мужем МИКОЛОЮ,
ДІТЬМИ і ВНУКАМИ

Не маючи фізичної змоги взяти участи в похоронах,
щоб віддати Останній Салют

сл. п. Голові ПУН

Д-рові ДЕНИСОВІ КВІТКОВСЬКОМУ

жертвую 50.00 долярів
на ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД.

•

Шановній Рідні Покійного висловлюю від себе і своєї Дружини, печаллю окутане глибоке співчуття.

Д-р ОСИП КОРОПЕЙ

ЗА РОЗБУДОВУ...

(Закінчення зі стор. 2)

пекучіших завдань саме розбудова Українського Музею до справді репрезентативного музею наших здобутків у різних ділянках. Крім відділу народного мистецтва такий музей повинен би мати відділ і образотворчого й релігійно-церковного мистецтва, як теж відділ історичний, з під-відділом історії українського поселення в Америці. Такий музей мусів би мати галерію для виставок сучасного мистецтва, окрему залю для доповідей і зустрічей чи висвітлювання фільмів, місце для різного роду робітень і виховних програм.

Можна собі уявити, як усе культурне життя нашої громади у світі піднеслося б при існуванні такого музею. Українські відвідувачі, що приїжджають з різних країн світу до Ню Йорку, скерували б свої перші кроки до нашого музею. Наші наступні покоління, не раз вже відчужені від українського життя, в такому музеї могли б пізнавати культурну спадщину групи, з якої походять і не один з них міг би почати себе ідентифікувати з нею. Отож ідеться не лише про збереження наших культурних, зокрема мистецьких здобутків, їх показ світові, але й про створення важливої виховної установи.

Якщо такий музей існуватиме, він поволі буде виповнюватися вартісними творами. Чимало осіб має твори Архипенка, Гриценка, дехто привіз із краю Новаківського, Труша та інших. На Заході живе і творить кількох, визнаних своїми і чужими, видатних наших мистців. Їхні твори теж повинні колись знайтися в такому музеї. Довелося мені стрічати старших осіб, що журилися, що їм робити зі своїми збірками. Вони або бездітні, або їхні діти не виявляють зрозуміння до мистецтва. Не один такий колекціонер на схилку життя міг би піти слідами Рокфеляра, який хоч мав кілька палаців і чимало дітей, подарував половину своєї пребагатої колекції музеєві. Усі музеї світу поставали і збагачувалися приватними колекціями. Якщо такого музею не буде, чимало вартісних творів наших видатніших мистців пропаде.

Розбудова українського музею до таких розмірів буде, на мою думку, після створення Гарвардського Центру, найтривалішим здобутком теперішніх поколінь нашої еміграції. Якщо ці покоління цього не створять — хто ж тоді це зробить? Наші молодші покоління, частинно відчужені, частинно байдужі, або надто зайняті влаштовуванням свого особистого життя.

Хоч такий проєкт виглядає коштовний, його можна здійснити легше і скоріше, як це може здаватися. Сьогодні Український Музей має 350 членів, які складають по 25 долярів своєї річної членської вкладки. Якщо б лише половина жертвенної частини нашої громади в Америці, тобто яких 5 тисяч родин стало членами, складаючи річно 50 долярів родинної членської вкладки, великий український музей в Ню Йорку став би дійсністю за кілька років. Така збіркова кампанія, оперта на щорічних членських вкладках, запевнила б тяглість зусиль і уможливила б певне плянування. Ми вкінці привчилися б до постійного, плянового, хоч дрібного зусилля, замість реагувати короткотривалими захопленнями. Очевидно, крім поширеного членства, потрібно нам більше меценатів і добродіїв, які складали б по тисячі, чи п'ятсот долярів.

Сьогодні в Америці мало є осіб, що не могли б спромогтися на 25 долярів річної вкладки. Таким дрібним колективним зусиллям кількох тисяч родин, ми зуміли б створити культурний центр в метрополії світової потуги і можна сказати в цілому світі, який репрезентував би гідно українську культуру.

У 25-ТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ...

(Закінчення зі с тор. 2)

Баритони й баси: З. Дольницький, В. Чайковський, Л. Рейнарович, І. Романовський, М. Ольховий, І. Вересюк, Р. Кокотайло. Солісти оперети: С. Стадникова, О. Бенцаль, Л. Соботівна, О. Крупник, К. Войціховська, В. Левицька, Софія Стадник, Э. Поляків, Ст. Залєвський, О. Сліпенький, В. Корпяк, М. Малецький, Н. Горницький, Я. Гелас, Б. Паздрій, І. Рубчак, К. Суслов, А. Ралванський, К. Ліпчинський та Ю. Лаврівський.

Репертуар Львівського Оперного Театру в 1941-1944 роках, ставлено: опера: ,,Кармен'' (49 разів), ,,Аіда'' (33), ,,Тоска'' (41), Фавст'' Маргарета'' (34), ,,Мадам Батерфляй'' (38), ,,Травіята'' (47), ,,Продана Наречена'' (34 разів), ,,Схоплення із Сераю'' (8 разів), ,,Циганський барон'' (63), ,,Циганське Кохання'' (37), ,,Пташник з Тиролю'' (29), ,,Жайворонок'' (41), ,,Лилик'' (38), ,,Паганіні'' (28), ,,Наталка Полтавка'' (17), ,,Літаючий Голлендер'' (6), Трубадур'' (2), ,,Запорожець за Дунаєм'' (48), ,,Кавалерія Рустікана'' (9), ,,Балетний дивертисмент'' (27 разів).

Балет й його склад: Балетмайстер: Е. Вігілєв, Н. Тригубів, В. Штенгель; Прима-балерина: В. Переяславець, К. Ошкамп. Прем'єри балету: Н. Тригубів, О. Ярославців. Інші солісти: З. Сугробкіна, О. Ковальчук, О. Геринович, Слободян, І. Роскоп, М. Захарчук, В. Штенгель, С. Хшановський, Л. Клименко; 2-гі солістки: О. Мордоненко, Н. Москалева, Д. Нижанківський, М. Колода, Т. Тоурке, Тойкодоров. Балет: ,,Копелія'' (43 рази), ,,Дон Кіхот'' (46), ,,Пер Гінт'' (49), ,,Балетний Вечір'' (21), ,,Серпанок П'єретта'' (33), ,,Сорокатий вечір'' ставлено 8 разів. Драми: Драматичний театр у Львові нараховував 86 акторів. ,,Мина Мазайло'' (36 рази), ,,Облога'' (47), ,,Камінний Господар'' (41, ,,Ревізор'' (39), ,,Хитра вдовичка'' (59), ,,Самодури'' (23), ,,Степовий гість'' (48), ,,Батурин'' (56), ,,Гамлет'' (24 рази). Про львівського Гамлета писали такі газети: ,,Ділове лісти'' в Празі, ,,Краковер Цайтунг'' та інші. ,,Тріюмф Прокурора Дальського'' (34 рази), ,,Земля'' (58), ,,Маруся Богуславка'' (62), ,,Ой не ходи Грицю'' (61), ,,Скупар'' (34), ,,Йоганна, жінка Хусова'', ,,На полі крови'' (32), ,,Паливода XYIII сторіччя'', ,,Ніч під Івана Купала'' (28), ,,Зимовий вечір'' і ,,На першій гулі'' (31), ,,Мужчина з минулим'' (30), ,,Схоплена Сабінянок'' (25), ,,Низини'' (27), ,,Дружина'' (19), ,,Любов на здоровий розум'' (18 разів).

У Львівському Оперному Театрі за час від липня 1941 року до травня 1944 року було показано 18 опер і оперетoк, 5 балетів та 3 балетні вечори (,,Сорокатий вечір'' і т. п.). Крім цього актори драми брали участь в опері ,,Фавст'' (у ,,Вальпургієвій ночі'') в ,,Аїді'' у великому фіналі і в інших виставах. Поставлено також 24 драми і комедії.

Крім нашого репертуару, до Львова приїздили на гастролі театри з Німеччини, а також відбувалися ювілейні вистави: 1,000 разів показано ,,Скарпія'', у виконанні З. Дольницького, 1,000 разів ,,Карася'' у виконанні І. Рубчака, відбулися також самостійний концерт Л. Черних, самостійний концерт Юрія Криха (скрипка) та багато інших. У 1943 році влаштовано конкурс хорів.

У 25-ту річницю смерти сл. п. реж. В. Блавацького клонимо голову перед великим корифеєм українських театрів, перед духом людини, яка віддала всі свої сили й працю в мережі українського театрального мистецтва.

Благородне діло виллимантської громади

Вручення „Дару Любови". Стоять (зліва): Джанет Лайчак — голова Жіночого Товариства при УНДомі, Іван Здирко — голова Українського Народного Дому у Виллимантику, який передає чек на суму 1,150 дол. матері Галини Ірині Олійник, Ірина Ділай — колишня голова Жіночого Т-ва і організаторка цієї імпрези та Михайло Тимків — голова 387-го Відділу УНСоюзу в цьому ж місті.

У квітні 1977 року молода українка Галя Олійник була у нещасливому автовому випадку. Після довгого перебування у різних шпиталях, не зважаючи на старання найкращих лікарів, її цілковито спаралізувало.

Щоб улегшити життя Галині, давши їй моральну і матеріяльну підтримку, за ініціятивою Управи Українського Народного Дому та Жіночого Товариства при Народному Домі влаштовано 2-го грудня м. р. забаву, ввесь дохід з якої призначено Галі Олійник. Всі кошти імпрези покрили члени Українського Народного Дому, головою Управи якого є п. Іван Здирко. Забавою і буфетом зайнялося Жіноче Товариство при УНДомі, що його очолює п-і Ірина Ділай. Для кращого успіху п. Тимків, керівник української радіопрограми у Виллимантику завчасу проголосив про цю імпрезу, закликаючи всіх, щоб прийшли і підтримали їхній почин.

Українська громада у Виллимантику, хоча не дуже численна, виявилась надзвичайно жертвенна. Багато людей, деякі приятелі покійного батька Галини та її родини, а деякі зовсім з нею незнайомі, знайшли час у тому передсвяточному метушливому часі, щоб підтримати одну зі своїх, доля якої була гірша від їхньої. Вони не шкодували ні зусилля, ні грошей, щоби зробити радість Галині Олійник, і влаштовуючи цю імпрезу старалися про її якнайбільший успіх.

Цей „Дар Любови", що його виллимантська громада, на протязі цього короткого часу вже вдруге передала, Галина Олійник та її родина глибоко оцінили. Галині цей їхній прояв приязні дав поштовх до дальшого життя — вона ж бо побачила, що не самотня і хтось про неї дбає... Бо після цього жахливого випадку вона вважала, що їй нічого іншого не залишається як сидіти в чотирьох стінах хати й дивитися як життя попри неї проходить. Але сьогодні, завдяки приязному виявові виллимантської громади у неї появилося бажання над чимось працювати і увійти в життя, бувши з людьми. Ця велика фінансова допомога громади чек в сумі 1,150 дол, дала їй можливість повернутись на університет, цим самим зроджуючи в ній надію, що двері у світ перед нею відкриті.

Дорогою відкотувань в пресі і радіопередачі — Управі Українського Народного Дому та Жіночому Товаристві при УНДомі і всім, які чимнебудь допомогли в тому дні — складено щиросердечну подяку.

Відбулися наради...

(Закінчення зі стор. 1)

малярській виставці, що відбулась в приміщеннях Інституту взяло участь біля 30 білоруських, македонських, польських, російських, сербських, словацьких і словінських мистців. З українських мистців виставили свої твори: Яків Гніздовський, Любослав Гуцалюк, Ніна Климовська, Аркадія Оленська-Петришин, Юрій Соловій і Петро Холодний, мол. Виставкову комісію, в склад якої входили Сімон Креґар, д-р Вітаум Тумаш й Ілона Сочинська-Шиприкевич, очолював скульптор Анджей Пітинскі. У рамках „Слов'янського тижня" у приміщеннях Інституту відбулись ще такі імпрези: концерт українських композиторів XIX і XX століть, фестиваль українських фільмів і накінець прийняття—коктейл для учасників і запрошених гостей, організований окремим комітетом, що його очолювала Ірена Стецура. У тому тижні пороги Інституту переступили сотні гостей різних національностей і похвалам для господарів не було кінця... На закінчення свого звіту інж. Пащук згадав про те, що Програмова комісія опрацьовує плян для поширення на будуче культурної діяльности Інституту.

Д-р Р. Сочинський, голова комісії Громадських Зв'язків у своєму звіті сказав про діяльність Інституту та всі імпрези, що відбувались у його приміщеннях вичерпно звітувала українська і англомовна преса у формі репортажів, статтей і дописів авторства членів комісії та приналежних кореспондентів. На підставі цих матеріялів комісія плянує видати друком окрему двомовну ілюстровану книжечку. Члени комісії брали участь у різних імпрезах в Інституті й поза ним, зустрічались з визначними громадянами, даючи обширні інформації про УІА, його цілі, завдання і діяльність, заохочуючи їх стати членами Інституту.

Д-р І. Флис, голова комісії святкування 30-ліття УІА представив програму цього свята, а саме: привітальне слово, коротка історія Інституту, концертова частина і прийняття. По короткій дискусії із деяких важливих причин одноголосно рішено святкування 30-ліття не відбувати, натомість відсвяткувати 35-ліття в 1983 році.

Після звіту Ю. Ревая про біжучі адміністраційні справи усталено дату річних загальних зборів, які відбудуться у п'ятницю, 4-го травня ц. р. о 7-ій год. вечора.

ТУСМ плянує...

(Закінчення зі стор. 1)

ти, засуди, ув'язнення та підступні вбивства тих, які відважилися протиставитися ворогові.

Крайова Управа ТУСМ-у також випустила кілька тисяч жетонів, афішів та десятки тисяч летючок, щоб розголосити справу дальшого ув'язнення Юрія Шухевича.

Ці акції були можливі лише завдяки моральній та матеріяльній піддержці патріотичного українського громадянства Америки і Канади, яке пожертвувало понад 3,000 долярів на Фонд Оборони Юрія Шухевича.

У другій фазі акцій в обороні Шухевича, Крайова Управа ТУСМ-у намагається перевидати інформативну брошурку. Особлива увага буде присвячена збиранні петицій в його обороні, щоб представити їх до Білого Дому. Буде також старання перевести резолюції в Сенаті та Палаті Репрезентантів, яка вимагатиме звільнення його з тюрми.

У зв'язку з цими акціями відбуватимуться зустрічі з урядовцями та пресою для якнайбільшого насвітлення цієї справи.

Докладніші інформації можна отримати в канцелярії Крайової Управи ТУСМ-у: TUSM NATIONAL EXECUTIVE BOARD 136 Second Avenue New York, N. Y., 10003. (212) 674-1590.

В Амстердамі...

(Продовження зі стор. 1)

тори Івась Сенчук, Ірка Наугольник, Маруся Семчук, Ірина Свідерська і Даня Наугольник; танцюристи Ірка і Даня Наугольник та Івась Семчук, які є учнями школи українського танку п-і Роми Прийми-Богачевської. Проф. Мирослав Юрчик подав короткий нарис про життя і творчість Т. Шевченка, а д-р І. Флис виголосив доповідь про значіння творчости Т. Шевченка для українського народу в його боротьбі за волю й незалежність.

Другу частину програми започаткував молитвою о. Бенедикт Сютик. Після вечері М. Свідерський представив чотирьох заслужених в громаді піонерів — Василя Труфина, Василя Папурого, Дмитра Олійника і проф. Семена Гнатківського, подаючи короткі життєписи кожного з них та вичисляючи їхні заслуги для громади. Опісля д-р Флис вручив кожному з них грамоту признання й подяки. Він рівнож вручив окреме відзначення В. Труфинові та в короткому слові зложив всім чотирьом прикладним громадянам-піонерам признання в імені Головного Уряду УНСоюзу. Організацією відзначення займався теперішній секретар 266-го Відділу УНСоюзу ВолодимирВаршона, який рівнож був одним із організаторів бенкету. Урочистості закінчено відспіванням „Боже Великий"

ЗБОРИ ВІДДІЛУ „САМОПОМОЧІ" В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Річні Загальні Збори місцевого Відділу ОУА „Самопомочі" відбудуться тут в неділю, 25-го березня 1979 року о годині 1:30 по полудні в домівці Відділу при 98 Друга евеню із статутовим порядком нарад. Після Зборів висвітлення цікавого фільму на актуальні теми.